

Серед тих, кому ми віддаємо данину вдячності і подяки Михайло Григорович Томілов, провідний фахівець кафедри ЕС.

Його доля назавжди пов'язана з Великою Вітчизняною війною. Михайло Григорович був призваний до армії в листопаді 1944 року, сімнадцятирічним юнаком. А вже в травні 1945 року, після навчання військовій справі в м. Бійськ, М. Г. Томілова направили для подальшого проходження служби на Далекий Схід. Служив рядовим стрільцем 203 стрілецького полку 5-ї армії 1-го Далекосхідного фронту.

А з 9 серпня і по 3 вересня 1945 року брав участь у війні з імперіалістичною Японією. З боями дійшли до міста Муданьцзян, яке було взято. Японські солдати з командирами на чолі почали здаватися в полон – Перша Квантунська армія склала зброю! На цьому й закінчилася його

Згадує Василь Степанович ГАВРИШ (початок на с. 8)...

Не помню, кому из солдат пришла спасительная мысль: у хозяина хутора обнаружили пару канистр горючего. Под непрерывным огнем из амбразур удалось поджечь бревенчатые стены – густой шлейф дыма потянулся в сторону леса, который подковой охватывал местность с севера и северо-запада. И только тогда враг решился на прорыв, дымовая завеса спасла некоторых из них, более 15 вражеских солдат остались на поле боя. Заняли круговую оборону. К вечеру подошло наше подкрепление...

В мае окончилась война... Было и остается до сих пор ощущение чего-то неправильного, несправедливого в том, что гибли молодые солдаты, гибли, когда окончание войны было уже близко.

Война наложила отпечаток и на дальнейшую, послевоенную жизнь: еще долгих семь лет солдатской службы в бывших восточнопрусских юнкерских казармах.

— Так велит Родина, — убеждали нас командиры и политработники...

Затем, после демобилизации, напряженнейшая учеба – нужно было ускоренно наверстывать упущенное за годы войны...

Сейчас мирное время, мирное голубое небо, мирные просторы. И обращаюсь к студенческой молодежи, хочу сказать: «Дорожите миром и берегите его! Это завещали нам старшие поколения, это завещаем вам мы, солдаты Великой Отечественной».

Ніхто не забутий - ніщо не забуто!

Свої вірші присвячують вам учасник ВВВ, ветеран праці ЗДІА Галина Іванівна Зінченко та студентка Мет-09-Зд Ганна Очинська.

І якщо з Галиною Іванівною Зінченко наш читач знайомий з її участі в діяльності Ради ветеранів ЗДІА, з її публікацій у міській пресі, в газеті «Академія» та на офіційному сайті академії, то дебютантку Ганну Очинську ми представляємо читачеві.

Высота

Смотрит мать на парад,
На оркестр и солдат.
Сердце сжалось в клубок,
В горле словно комок.

Да! Во время войны
Возмужали сыны,
За отцами пошли,
Воевали вдали.

Защитали край свой,
А вокруг страшный вой,
Гром орудий, пуль свист,
Вперед рвется танкист.

Вслед за ним батальон,
В бой вступит готов он,
Мстит врагу за страну,
Матерей и детей,
За свободу, за мир,
И за счастье людей.

Теперь там высота,
у подножья цветы
Подойди, поклонись,
высоте той и ты...

Галина Ивановна Зинченко,
учасник ВОВ, ветеран труда ЗГИА

Ганна Очинська, МЕТ-09-3 – випускниця Запорізького ко-легіуму «Елінт», переможниця етапу Всеукраїнського творчого конкурсу 2006 року, в 2009 році школярка посіла призове третє місце в конкурсі «Об'єднаймося ж, брати мої!», є учасницею проекту «Нашадки переможців», який щорічно проводить Запорізький прес-центр «Акцент» під егідою ЗОДА. Як розповідає Ганна, написанням віршів вона захопилася ще в 10-му класі завдяки своєму педагогу – Тетяні Вікторівні Нікішиній. А один з її ранніх віршів надруковано в збірці творів юних поетів Запоріжжя «Горобинове намисто».

Думка

Війна очима молоді?
— Без проводів й жалю...
Сказати зараз зможемо
Лиш думку не свою.

Про що, не розуміючи,
Ми можемо судить?
Історії не знаючи,
Як зможем в світі жити?

Живем ми, не питаючи
Себе про майбуття.
Та всі завжди хвилюючись
Лиш про своє життя.

А спробуй ти замислитись
Про те, що на війні
Маленькі діти гинули,
Такі самі, як ми!

Їхні життя покладені
Були за рідний край.
Так оціни ж їх молодість, —
Вкраїну зберігай!

Не відцурайся мови ти
Й життя на цій землі.
«Камінний хрест» поставлений
Вже був. На чужині...

Випуск 2012

До с.7. Аня Мілевська

До с. 7. Даша Кузьміна

До с. 7. Даша Волошіна

